

Iura dantur singulis nativis & uxoris.

sparsim nanque etiam sic antiquitus habitabant: Et Deos ob hoc ipsum putant cuncti regem habere: quoniam ipsi partim nunc partim antiquitus sub regibus degebant. Quemadmodum verò formas humanas Diis attribuunt homines, sic etiam vitas. Quæ autem ex pluribus pagis conficitur societas, ciuitas est. quæ quidem (vt ita dixerim) totius sufficientiæ finem habet, constituta quidem gratia viuendi, existens autem bene viuendi gratia. Quapropter omnis ciuitas natura est: si quidem & primæ societas. nam hæc illarum finis: natura verò finis est. Quale enim vnumquodque est generationis perfectæ, hanc vniuscuiusque naturam esse dicimus: ceu hominis equi, domus. Insuper cuius gratia & finis, optimum: sufficientia verò finis, & optimum. Ex his igitur patet ciuitatem esse ex his, qui natura sunt, & quòd homo natura ciuile est animal. Et qui absque ciuitate est per naturam, non per fortunam, aut nequam est, aut potior quàm homo: vt ab Homero per contumeliam increpatur:

Sine tribu, sine iure, sine domo.

nam simul talis est & belli cupidus, veluti qui nullo retinetur iugo, vt neque volatilia. Ex quo patet sociale animal esse hominem, magis quàm omnes apes, & quàm omne gregarium animal. nihil enim (vt diximus) frustra natura facit. Sermonem verò homo habet solus omnium animalium. Nam vox quidem molesti atque iucundi significatio est. quapropter alius quoque existit animalibus. hucusque enim natura processit in his, vt sensum habeant iocundi & molesti, & hoc inter se significare possint. At sermo ad hoc datus est nobis, vt ostendamus vtilitatem & damnam, atque ita iustum & iniustum, hoc enim præter cætera animalia hominibus proprium est, vt boni & mali, ac iusti & iniusti, & aliorum huiusmodi sensum. habeant foli horumque societas facit domum, & ciuitatem. Et certe secundum naturam prius est ciuitas quàm domus, & quàm singuli nostrum. Nam totum prius esse quàm partem, necessarium est. perempto enim toto, non erit pes nec manus, nisi æquiocæ, veluti si quis dicat lapideam. nam corrupta quidem erit talis, cunctæ autem opere definitæ sunt & potentia. itaq. cum amplius non sint tales, non est dicendum illas esse easdem, sed æquiocæ. Esse igitur ciuitatem natura,

A -- Δεμσευεί ζή κησος Παίδων η δ' αήρων
σσορείδες γάρ κ' ούτω τὸ ἀρχαῖον ἰσχυροῦ καὶ
εἶν θεοὶ δ' διὰ τὸ παύτε φασι βασιλεύ-
σαι, ὅτι κ' αὐτῶν, οἱ μὲν ἔπι καὶ νῦν, οἱ δ' ἔπι
ἀρχαῖον ἐβασίλευοντο. ὡς περὶ δ' καὶ τὰ εἶδη ἐ-
αυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἀνθρώποι, οὕτω κ' εἶν
βίοις ἡδὺ θεῶν. Ἡ δ' ἐν πλάθοναι κοινῆς κοι-
νωῖα τέλος, πόλις, ἢ ἢ παύσις ἔχουσα πύ-
ρας τῆς ἀπεικρίας, ὡς ἔπος εἰπεῖν γινόμεν
B μὲν οὖν τὴν ζῆν ἔνεκαν, οὐδὲν δ' τὴν ζῆν. διὰ
πᾶσα πόλις φύσιν ἔχει, εἴ περ καὶ αἱ περὶ τῆς
κοινωνίας τέλος γὰρ αὐτῆς ἐπέσταν ἢ ἔπι φύσις,
τέλος ἔστιν. ὅτι γὰρ ἔκαστος ἔστι, τῆς γνηστίας
τελευτήσις, ταύτῃ φασι τὴν φύσιν εἶν ἐ-
κείνου, ὡς περὶ ἀνθρώπων, ἡ πᾶσι, οὐκ ἔστι, ἐπὶ τὸ
οὐ ἔνεκα καὶ τὸ τέλος, βέλτερον ἢ δ' αὐτάρ-
κεια, τέλος, καὶ βέλτερον ἐν τούτων οὐ φα-
C νερον ὅτι ἡδὺ φύσιν ἢ πᾶσι ἔστι, ὅτι ἀνθρώ-
πος φύσιν πολιτικὸν ζῶον καὶ ἀπολις διὰ
φύσιν, κ' οὐ διὰ τύχην, ἥτις φασι βέλτερον, ἢ
κρείττον ἢ ἀνθρώπος. ὡς περὶ κ' οὐ φ' Οἰμέρου
λοδοθητῆς,

Αφρητωρ, ἀδέμσος, ἀέστος.
ἄμα γὰρ φύσιν τοιοῦτος, καὶ πολέμου ὀρθου-
μητῆς, ἄτε περ ἀζυξ, ὡς περ ὁ πετεινοῖς.
διότι δ' πολιτικὸν οὐ ἀνθρώπος ζῶον, παύσις
D μαλί πῆς καὶ παντὸς ἀγαθίου ζῶον μαλίον,
δηλον. οὐδὲν γὰρ, ὡς φαμεν, μαλίον ἢ φύσις
ποιεῖ. λόγον δ' μόνον ἀνθρώπος ἔχει ἡδὺ
ζῶον ἢ μὲν οὐ φασι, ἢ ἢ ἢ καὶ λυπηρῶ
ἔστι σημεῖον. διότι κ' τῶν δῆμοις ἐπαρχὴ ζῶσις
μέχει γὰρ τούτου ἢ φύσις αὐτῆς ἐλήλυθεν, ὡς
αἰδείνεται τὴν λυπηρῶ καὶ ἠδύος, καὶ ταῦτα
σημαίνειν δῆμοις οὐ δ' λόγος ὅτι τὰ δηλοῦσα
E ἔστι τὸ συμφέρον κ' τὸ βλαβερόν ὡς κ' τὸ δι-
κῆρον, καὶ τὸ ἠθικόν. τῶτο γὰρ περὶ τὰ δῆμοις
ζῶα τοῖς ἀνθρώποις ἔστιν, τὸ μόνον ἀγαθόν
καὶ κακόν, καὶ δικαίον καὶ ἀδίκον, κ' ἡδὺ ἢ
λῶν ἀδύσιν ἔχειν. ἢ ἔπι τούτων κοινωνία, ποιεῖ
οὐκ ἔστι καὶ πόλιν καὶ περὶ τῆς φύσεως
πόλις ἢ οὐκ ἔστι καὶ ἡδὺ ἔστι. τὸ γὰρ ἔστιν,
περὶ τῆς αἰαζῆσιν εἶν τὴν μέριον· ἀπαιρου-
F μῆν οὖν γὰρ τὴν ἔστιν, ἢ ἔστιν ποῖς, οὐδὲ χεῖρ, εἰ
μὴ ὁμονόμως, ὡς περὶ εἰ τις λέγει τὴν λι-
θίνῃ διαφασεῖσαι γὰρ ἔστιν τοιαύτη πᾶντα
δὲ τὰ ἔργα ὡς ἔστιν καὶ τῆ δυνάμει. ὡς
μικροῖς τοιαῦτα ὄντα, οὐ λεκτέον τὰ αὐτὰ εἶν,
ἀλλ' ὁμόνυμα. ὅτι μὲν οὖν ἢ πόλις φύσιν
περὶ τῆς

Φύσιν τῶν ζῶων
καὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ τῶν ἀνθρώπων